

७. भारत : निर्वसाहतीकरण ते एकीकरण

७.१ निर्वसाहतीकरण ते एकीकरण

७.२ दादरा व नगर-हवेली

७.३ गोवा

७.४ पुदुच्चेरी

वसाहतवाद्यांचे वसाहतींवरील वर्चस्व संपुष्टात येणे आणि त्यांनी वसाहतींमधील स्थानिक लोकांच्या हाती सत्ता सुपूर्द करणे म्हणजे 'निर्वसाहतीकरण' होय. वसाहतवादाला विरोध, स्वातंत्र्यलढा आणि वसाहतींना मिळालेले स्वातंत्र्य हे निर्वसाहतीकरणाचे तीन टप्पे आहेत. १५ ऑगस्ट १९४७ रोजी भारताला स्वातंत्र्य मिळाले. मात्र त्यावेळी भारतामध्ये अनेक छोटी छोटी संस्थाने अस्तित्वात होती. भारतात सामील होणे किंवा न होणे हे ठरवण्याचा अधिकार या संस्थानांना देण्यात आला होता. संस्थानांनी भारतात सामील न होण्याचा निर्णय घेतला असता तर भारताचे एकीकरण करणे अवघड होते. परंतु भारताचे पहिले उपप्रधानमंत्री आणि गृहमंत्री सरदार वल्लभभाई पटेल यांच्या प्रयत्नांतून संस्थाने भारतामध्ये विलीन होण्यास तयार झाल्यामुळे देशाचे एकत्रीकरण होणे शक्य झाले. या पाठात आपण याविषयी माहिती घेणार आहोत.

७.१ निर्वसाहतीकरण ते एकीकरण

भारत स्वतंत्र झाला तेव्हा भारतात सहाशेपेक्षा अधिक लहान-मोठी संस्थाने होती. स्वतंत्र भारतापुढील हा मोठा प्रश्न होता. असहकार आंदोलनाच्या प्रभावामुळे संस्थानांमध्ये राजकीय जागृतीला सुरुवात झाली. संस्थानांच्या विलीनीकरणाचा प्रश्न सोडवण्यासाठी सरदार

सरदार वल्लभभाई पटेल इतर संस्थानांकडून या

वल्लभभाई पटेल यांनी अतिशय मुत्सद्दीपणे मार्ग काढला. त्यांनी संस्थानिकांना विश्वासात घेऊन सर्वांना मान्य होईल असा 'सामीलनामा' तयार केला. जुनागढ, हैदराबाद व काश्मीर या संस्थानांचा अपवाद वगळता

सामीलनाम्याला सकारात्मक प्रतिसाद मिळाला आणि सर्व संस्थाने भारतात विलीन झाली. सरदार वल्लभभाई पटेल यांनी कणखर भूमिका घेऊन जुनागढ, हैदराबाद आणि काश्मीर या तीन संस्थानांच्या विलीनीकरणाचा प्रश्न सोडवला.

जुनागढ : हे गुजरातमधील सौराष्ट्र भागातील एक संस्थान होते. तेथील प्रजा भारताच्या बाजूने तर जुनागढचा नवाब पाकिस्तानच्या बाजूने होता. जनतेने नवाबाच्या या निर्णयाला विरोध केला. नवाब पाकिस्तानात पळून गेला. फेब्रुवारी १९४८ मध्ये जुनागढ भारतात विलीन झाले.

हैदराबाद मुक्तिसंग्राम : हैदराबाद हे भारतातील सर्वात मोठे संस्थान होते. त्यामध्ये तेलुगु, कन्नड, मराठी भाषक प्रदेश होते. तेथील सत्ताधीश निजामाने प्रजेच्या नागरी व राजकीय हक्कांचा संकोच केला. आपले हक्क मिळवण्यासाठी संस्थानातील जनतेने तेलंगण भागात आंध्र परिषद, मराठवाडा भागात 'महाराष्ट्र परिषद' व कर्नाटक भागात 'कर्नाटक परिषद' या संस्था स्थापन केल्या.

स्वामी रामानंद तीर्थ

संस्थानाच्या मुक्तिलढ्याचे नेतृत्व स्वामी रामानंद तीर्थ यांनी समर्थपणे केले. त्यांना संस्थानातील तिन्ही विभागातील निष्ठावान कार्यकर्त्यांनी मोलाची साथ दिली. स्वामींनी स्थापन केलेल्या हैदराबाद स्टेट काँग्रेसने संस्थानातील विलीनीकरणाच्या लढ्याला चालना दिली आणि लढा तीव्र केला.

हैदराबाद स्टेट काँग्रेसने हैदराबाद संस्थान भारतात विलीन करावे असा ठराव केला. निजामाने स्वतःचे वर्चस्व गमावण्याच्या भीतीने ठरावास विरोध केला. त्याचा कल पाकिस्तानकडे होता. प्रजा भारताच्या बाजूने तर निजाम प्रजेच्या विरोधात अशी परिस्थिती उद्भवली. प्रजेला धडा शिकवण्यासाठी निजामाचा हस्तक कासीम रझवी याने निजामाच्या पाठिंब्याने 'रझाकार' नावाची

संघटना स्थापन केली. कासीम रझवी व त्याची रझाकार संघटना यांनी लोकशाहीवादी चळवळीला पाठिंबा देणाऱ्या प्रजेवर अत्याचार केले. निजाम आपल्या भूमिकेवर अडून राहिला. सामोपचाराचे धोरण फेटाळून चर्चेचे दरवाजे बंद केले. अखेरीस भारत सरकारने निजामाविरुद्ध पोलीस कारवाई (ऑपरेशन पोलो) सुरू केली. शेवटी १७ सप्टेंबर १९४८ रोजी निजाम शरण आला. हैदराबाद संस्थान भारतात विलीन झाले.

हे करून पहा.

आंतरजालाच्या मदतीने हैदराबाद मुक्तिसंग्रामातील वृत्तपत्रांची माहिती मिळवा.

माहिती आहे का तुम्हांला ?

हैदराबाद मुक्तिसंग्रामातील मराठवाड्याचे

योगदान : या लढ्यात स्वामी रामानंद तीर्थ, गोविंदभाई श्रॉफ, बाबासाहेब परांजपे, दिगंबरराव बिंदू, आ.कृ.वाघमारे, अनंतराव भालेराव, फुलचंद गांधी, माणिकचंद पहाडे, देवीसिंग चौहान, आशाताई वाघमारे, दगडाबाई शेळके इत्यादींचा सक्रिय सहभाग होता. तसेच या लढ्यात वेदप्रकाश, श्यामलाल, गोविंद पानसरे, श्रीधर वर्तक, बहिर्जी शिंदे, जनार्दन मामा इत्यादींनी हौतात्म्य पत्करले. हैदराबादच्या मुक्तिलढ्यात मराठवाड्यातील नेत्यांचा व जनतेचा सिंहाचा वाटा होता. १७ सप्टेंबर हा हैदराबाद मुक्तिसंग्रामाचा दिवस मराठवाड्यात 'मराठवाडा मुक्तिदिन' म्हणून साजरा केला जातो.

काश्मीरची समस्या : भारत स्वतंत्र झाल्यावर भारत आणि पाकिस्तान यांपैकी कोणत्याही एका देशात सामील न होण्याचा निर्णय जम्मू-काश्मीरचा राजा हरिसिंग याने घेतला होता. काश्मीर पाकिस्तानात सामील करून घेण्याचा पाकिस्तानचा मानस होता. यासाठी पाकिस्तान हरिसिंगावर दडपण आणू लागले. २२ ऑक्टोबर १९४७ रोजी या संस्थानावर पाकिस्तानी सीमेवरील सशस्त्र टोळ्यांनी आक्रमण केले. दोन्ही देशांपासून आपले

स्वतंत्र अस्तित्व राखू इच्छिणाऱ्या राजा हरिसिंगने काश्मीरच्या संरक्षणासाठी भारताकडे लष्करी सहकार्य मागितले. २७ ऑक्टोबर १९४७ रोजी राजा हरिसिंगने आपले संस्थान भारतात विलीन करण्यास परवानगी दिली. भारत सरकारकडे आपला सामीलनामा सुपूर्द केला. अशा प्रकारे काश्मीर भारतात विलीन झाल्यानंतर भारतीय लष्कर काश्मीरच्या रक्षणासाठी गेले. लष्कराने काश्मीरचा मोठा भाग घुसखोरांच्या हातून परत मिळवला. काही भाग मात्र पाकिस्तानच्या ताब्यात राहिला. जानेवारी १९४८ मध्ये भारताने काश्मीरचा प्रश्न संयुक्त राष्ट्रसंघात नेला. दोन देशांमधील काश्मीरच्या या वादास आंतरराष्ट्रीय स्वरूप प्राप्त झाले. काश्मीरमधून पाकिस्तानी सैन्य काढून घेणे राष्ट्रसंघाला देखील शक्य झाले नाही. परंतु प्रौढमताधिकाराच्या आधारे तत्कालीन नॅशनल कॉन्फरन्स पक्षाच्या सरकारने घटनासभेसाठी मतदान घेतले. घटनासभेने भारतात विलीन होण्यावर शिक्कामोर्तब केले. जम्मू-काश्मीरची घटना अमलात आली व तेव्हापासून जम्मू-काश्मीर हा भारतीय संघराज्याचा अविभाज्य भाग आहे. भारतीय राज्यघटनेच्या कलम ३७० अन्वये काश्मीरला विशेष राज्याचा दर्जा प्रदान करण्यात आला होता.

७.२ दादरा व नगर-हवेली

गुजरातच्या समुद्रकिनाऱ्यापासून काही अंतरावर असलेल्या आणि दमणगंगा नदीच्या उत्तरेकडील किनाऱ्यावर वसलेल्या दादरा व नगर-हवेली या प्रदेशांवर पोर्तुगिजांची सत्ता होती. या भागावर त्यांनी गव्हर्नरची नेमणूक केली होती. १५ ऑगस्ट १९४७ नंतर हा भाग पोर्तुगिजांनी भारताच्या ताब्यात देऊन निघून जाणे अपेक्षित होते. परंतु पोर्तुगीज गेले नाहीत. स्थानिक जनता पोर्तुगिजांच्या विरुद्ध सक्रीय झाली. 'युनायटेड फ्रंट ऑफ गोवन्स', 'आझाद गोमंतक दल' यांनी परस्पर सहकार्य करून हा भाग पोर्तुगिजांच्या ताब्यातून मुक्त करण्याची मोहीम आखली. १९५४ मध्ये फ्रान्सिस मस्कारन्हीस, विमल सरदेसाई या आझाद गोमंतकच्या नेत्यांनी चळवळ तीव्र केली. कार्यकर्त्यांनी प्रखर आंदोलनाच्या माध्यमातून नगर-हवेलीचा भाग घेतला. युनायटेड फ्रंट ऑफ गोवन्स संघटनेने दादरा भागावर नियंत्रण मिळवले. आझाद गोमंतक परिषदेच्या 'राष्ट्रवादी

मुक्ती सेनेने' नरोली, पिंपरिया, सिल्हसाचा भाग ताब्यात घेतला. स्थानिक पोलीस ठाणी आणि प्रशासकीय कार्यालयांवर हल्ले चढवले. जनतेचा प्रक्षोभ लक्षात घेऊन पोर्तुगीज सैन्याने माघार घेतली. पोर्तुगीज कॅप्टन फिडाल्गो याने शरणागती पत्करली. केंद्र सरकारने के.जी. बदलानी या अधिकाऱ्यास त्या भागात प्रशासन सुरळीत करण्यासाठी पाठवले. त्यांनी भारत सरकारशी केलेल्या करारानुसार दादरा व नगर हवेलीचा भाग कायदेशीररित्या २ ऑगस्ट १९५४ रोजी भारताकडे हस्तांतरीत झाला. या लढ्यात विश्वनाथ लवंदे, राजाभाऊ वाकणकर, सुधीर फडके, नानासाहेब काजरेकर, निळूभाऊ लिमये, वसंत झांजले इत्यादींनी भाग घेतला होता. यानंतर १९६१ मध्ये या भागाला केंद्रशासित प्रदेशाचा दर्जा देण्यात आला.

७.३ गोवा

गोव्यातील पोर्तुगीज सत्ता झुगारून देण्यासाठी स्वातंत्र्यपूर्व कालखंडातच प्रयत्न सुरू झाले होते. १९२८ मध्ये मुंबईत गोवा काँग्रेस कमिटीची स्थापना झाली. डॉ.टी.बी.कुन्हा गोवा काँग्रेस कमिटीचे प्रमुख होते. १९२९ मध्ये गोवा काँग्रेस भारतीय राष्ट्रीय सभेच्या अंतर्गत असलेली एक शाखा झाली.

डॉ.टी.बी.कुन्हा

१९३९ मध्ये 'छोडो गोवा' अशी पत्रके संपूर्ण गोव्यात लावण्यात आली आणि संयुक्त आघाडीचे अध्यक्ष फ्रान्सिस मस्कारन्हीस यांनी भारतीय राष्ट्रध्वज फडकावला. १९४६ मध्ये डॉ. राम मनोहर लोहिया यांच्या नेतृत्वाखाली सविनय कायदेभंगाचे आंदोलन झाले. लोहियांना पोर्तुगीज सरकारने पकडून हद्दपार केले. मडगाव येथील सत्याग्रहात भाग घेतल्याबद्दल डॉ.टी.बी.कुन्हा, पुरूषोत्तम काकोडकर, डॉ.राम हेगडे, डॉ.पी.पी. शिरोडकर, गोपाळ मयेकर यांना अटक झाली. डॉ.कुन्हा यांना आठ वर्षे तुरुंगवासाची शिक्षा ठोठावली गेली. त्यांना पोर्तुगालमधील तुरुंगात ठेवण्यात आले. पुढे त्यांना भारतात आणल्यावर त्यांनी 'आझाद गोवा' आणि 'स्वतंत्र गोवा' अशी वृत्तपत्रे सुरू केली.

सेनापती बापट

भारत स्वतंत्र झाल्यावर गोवा मुक्तीलढा महाराष्ट्रातील चळवळीचा एक भाग बनला. १९५४ मध्ये पुण्यात गोवा विमोचन सहायक समितीची स्थापना झाली. केशवराव जेधे, ना. ग. गोरे, जयंतराव टिळक यांनी या समितीचे नेतृत्व स्वीकारले. नानासाहेब गोरे आणि सेनापती बापट यांच्या नेतृत्वाखाली सत्याग्रही गोव्यात गेले. त्यांच्यातील एका पथकाने पणजीच्या किल्ल्यावर भारताचा तिरंगा ध्वज फडकवला. आचार्य प्र.के.अत्रे यांनी आपल्या 'मराठा' या दैनिकातून लढ्यास बळ दिले.

पंडित महादेवशास्त्री जोशी, शिरूभाऊ लिमये, पीटर अल्वारिस, सुधा जोशी इत्यादी कार्यकर्ते लढ्यात सामील झाले. या लढ्यात मोहन रानडे यांचे योगदान मोलाचे आहे. त्यांनी पोर्तुगीज सत्तेविरुद्ध पद्धतशीर प्रचार सुरू केला. त्यांनी आझाद गोमंतक दलाच्या सहकार्याने सशस्त्र हालचाली सुरू केल्या. त्यांनी पोलीस स्टेशनवर हल्ला केला असता पोलिसांनी केलेल्या गोळीबारात ते जखमी झाले. पोर्तुगीज सरकारने त्यांना १९७२ पर्यंत तुरुंगात ठेवले.

हे करून पहा.

पणजीच्या किल्ल्याची माहिती मिळवा व त्या माहितीच्या आधारे भित्तिपत्रक तयार करा.

पंडित जवाहरलाल नेहरू यांनी लोकभावनेची दखल घेऊन लष्करी कारवाईचा निर्णय घेतला. 'ऑपरेशन विजय' या सांकेतिक नावाने भारतीय सैन्य गोव्यात उतरले. स्थानिक जनतेनेही सैन्याला मदत केली. पोर्तुगिजांनी पेरलेल्या भू-सुरूंगांबद्दल त्यांनी सैन्याला माहिती दिली. ४८ तासांच्या आत पोर्तुगीज शरण आले. १९ डिसेंबर १९६१ रोजी गोवा भारतीय संघराज्यात सामील झाले. गोव्याचे साडेचारशे वर्षांचे पारतंत्र्य संपुष्टात आले.

७.४ पुदुच्चेरी (पाँडिचेरी)

भारत स्वतंत्र झाला त्यावेळी पुदुच्चेरीचा भाग फ्रेंचांच्या ताब्यात होता. ब्रिटिश राज्यकर्त्यांना घालवून दिल्यास पोर्तुगीज आणि फ्रेंच स्वतःहून निघून जातील असे भारतीयांना वाटत होते. पुदुच्चेरी, कारिकल, माहे आणि यानम हे एकमेकांशी निगडित नसणारे प्रदेश आणि पश्चिम बंगालमधील चंद्रनगरचा प्रदेश फ्रेंचांच्या ताब्यात होता. फ्रान्स सरकार आपल्या ताब्यातील प्रदेश सोडायला तयार नव्हते. पुदुच्चेरी येथील कामगार नेते व्ही. सुबय्या यांच्या नेतृत्वाखाली लोक संघटीत झाले. त्याची दखल घेऊन भारत सरकारने फ्रान्स सरकारकडे पुदुच्चेरी भारताला परत करण्याची आग्रही मागणी केली. जून १९४८ मध्ये दोन्ही सरकारांमध्ये करार होऊन पुदुच्चेरीच्या

विलिनीकरणाचा निर्णय घेण्यात आला. वाटाघाटी, आंदोलन आणि प्रत्यक्ष कारवाई या मार्गाने पुदुच्चेरीचा प्रश्न सुटण्याची शक्यता निर्माण झाली.

सन १९४९-५० मध्ये सार्वमताद्वारे चंद्रनगर भारतात विलीन झाले.

पुढे १३ ऑक्टोबर १९५४ रोजी फ्रान्स आणि भारत या उभय सरकारांमध्ये विलिनीकरणाची प्रक्रिया निश्चित झाली. विधिमंडळ आणि नगरपालिकांमध्ये विलिनीकरणाच्या बाजूने मतदान झाले. १ नोव्हेंबर १९५४ रोजी भारताला या सगळ्या फ्रेंच वसाहतींचा ताबा मिळाला. १९६२ मध्ये या कराराला फ्रान्सच्या संसदेने मान्यता दिली. १९६३ मध्ये पुदुच्चेरी हा केंद्रशासित प्रदेश झाला.

प्रधानमंत्री पंडित नेहरू आणि सरदार वल्लभभाई पटेल यांच्या पुढाकाराने भारतातील संस्थानांचे प्रदेश भारतीय संघराज्याचे घटक बनले आणि भारताच्या

एकीकरणाची प्रक्रियाही पूर्ण झाली.

पुढील पाठात आपण जागतिक महायुद्धे आणि भारत याविषयी माहिती घेणार आहोत.

स्वाध्याय

प्र.१ (अ) दिलेल्या पर्यायांपैकी योग्य पर्याय निवडून पूर्ण विधाने पुन्हा लिहा.

१. गोवा येथे इ.स.१९४६ मध्ये यांच्या नेतृत्वाखाली सविनय कायदेभंगाचे आंदोलन झाले.
(अ) डॉ.राम मनोहर लोहिया
(ब) डॉ.टी.बी.कुन्हा
(क) डॉ.पी.पी.शिरोडकर (ड) डॉ.राम हेगडे
२. हैदराबाद संस्थानाच्या मुक्तिलढ्याचे नेतृत्व यांनी समर्थपणे केले.
(अ) राजा हरिसिंग
(ब) स्वामी रामानंद तीर्थ
(क) पंडित महादेवशास्त्री जोशी
(ड) केशवराव जेधे
३. भारतामध्ये यांच्या प्रयत्नातून अनेक संस्थाने विलीन झाली.
(अ) जयंतराव टिळक
(ब) सरदार वल्लभभाई पटेल
(क) पंडित जवाहरलाल नेहरू
(ड) डॉ.टी.बी.कुन्हा

(ब) पुढील संचामधील 'ब' गटातील चुकीची जोडी दुरुस्त करून लिहा.

'अ' गट

'ब' गट

१. हैदराबाद संस्थानचे विलिनीकरण	- स्वामी रामानंद तीर्थ
२. काश्मीर संस्थानचे विलिनीकरण	- शेख अब्दुल्ला
३. गोवा मुक्तिलढ्यातील मोलाचे योगदान	- मोहन रानडे
४. पुदुच्चेरी येथील कामगार नेते	- व्ही.सुबय्या

प्र.२ ऐतिहासिक ठिकाण, व्यक्ती, घटना यांसंबंधीची नावे लिहा.

१. भारत स्वतंत्र झाला त्यावेळी भारतात विलीन न

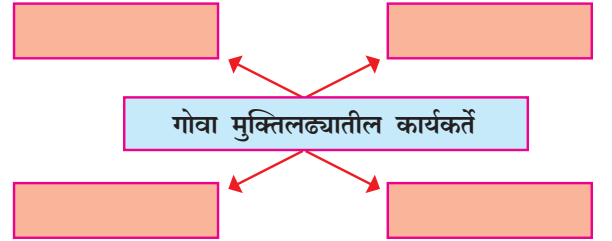
झालेले सौराष्ट्रातील संस्थान -

२. गोवा काँग्रेस कमिटीचे प्रमुख -

प्र.३ पृष्ठ क्र.५६ वरील नकाशाचे निरीक्षण करून दिलेल्या प्रश्नांची उत्तरे लिहा.

१. भारताच्या वायव्य दिशेकडील राष्ट्र कोणते?
२. भारतातील पोर्तुगीजांचे सत्ताकेंद्र कोणते?
३. पूर्व किनारपट्टीवरील फ्रेंचांची सत्ताकेंद्रे कोणती?
४. भारताच्या दक्षिणेस कोणते राष्ट्र कोणते?

प्र.४ पुढील संकल्पनाचित्र पूर्ण करा.

प्र.५ पुढील विधाने सकारण स्पष्ट करा.

१. हैदराबाद संस्थान भारतात विलीन झाले.
२. पुदुच्चेरी हा केंद्रशासित प्रदेश बनला.

प्र.६ तुमचे मत नोंदवा.

१. हैदराबाद संस्थानात आंध्र, कर्नाटक, महाराष्ट्र परिषदांची स्थापना झाली.
२. इ.स.१९६१ पर्यंत गोव्यातील पोर्तुगीज राजवट अबाधित राहिली.

उपक्रम

हैदराबाद मुक्तिसंग्रामातील एक महत्त्वपूर्ण घटना 'गोर्ता हत्याकांड' याविषयी माहिती मिळवण्यासाठी या संकेतस्थळाला भेट द्या - www.bhausahbumate.com

